

Wśród leśnych jezior i bagien

 8 km

{label236}

 4h

 piesza/rowerowa

Ścieżka przyrodnicza o raczej specjalistycznym charakterze, przeznaczona dla osób, które interesują się ekosystemami wodnymi i bagiennymi. Trasa oznakowana jest czerwonym kółkiem na białym tle i wiedzie przez lasy na wschód od Rekowa. Można tu zobaczyć bardzo cenne przyrodniczo obiekty, objęte ochroną rezerwatową (rezerwat [Lisia Kępa](#)). Ścieżka leży w obrębie europejskiej sieci specjalnych obszarów ochrony siedlisk Natura 2000 „Pływające wyspy pod Rekowem” PLH220022. Dojazd do ścieżki: do Rekowa można dotrzeć z Bytowa, jadąc ok. 12 km na południe szosą Bytów - Chojnice. W centrum Rekowa należy odbić w prawo, w kierunku Jeziora Wiejskiego, by zacząć wędrówkę od odwiedzenia punktu informacji turystycznej. Następnie kierujemy się w stronę remizy.

Typ:

Piesza, rowerowa

Oczko wodne na torfowisku kotłowym

Przystanek ten znajduje się w południowej części torfowiska kotłowego o powierzchni ok. 14 ha. Swoją pierwotny charakter

zachowało ono tylko wokół niewielkiego oczka wodnego, przy którym stoimy, a którego głębokość sięga 8 m. W obrębie tego torfowiska wyróżnić można następujące zbiorowiska roślinne: - bór bagienny - w jego runie licznie występują rzadkie gatunki roślin, np. bagno zwyczajne, bażyna czarna, borówka pijanica; - brzezina bagienna - rosną tu takie gatunki jak: brzoza omszona, kruszyna pospolita, bagno zwyczajne, widłak jałowcowaty; - kompleks przestrzenny bezleśnej roślinności wysoko- i przejściowotorfowiskowej - stanowi on najcenniejszy przyrodniczo kompleks bezleśnego mszaru otaczającego oczko wodne. Jest też siedliskiem rzadkich i chronionych roślin, które występują tu bardzo obficie. Są to: rosiczka okrągłolistna, rosiczka długolistna, turzyca bagienna, przygiełka biała, bagnica torfowa. W ramach czynnej ochrony unikatowych roślin torfowiskowych, sztucznie zwiększono tu liczebność populacji najbardziej zagrożonych gatunków: po odpowiednim przygotowaniu siedliska, przesadzono na wybrane powierzchnie niektóre rośliny, m.in. rosiczki i różne gatunki torfowców. Warto zaznaczyć, że torfowiska stanowią najdoskonalsze, naturalne rezerwuary zasobów wodnych. Funkcjonują jak gigantyczna gąbka (na terenie Polski gromadzą ok. 37 mld m³ wody, a więc znacznie więcej niż wszystkie zbiorniki wodne razem wzięte!), która gromadzi nadmiar wody, by oddawać ją powoli w czasie suszy. Niestety torfowiska nadmiernie przesuszone bezpowrotnie tracą zdolność gromadzenia wody.

Torfowiska przy Jeziorze Leniwym

Kolejny przystanek usytuowano na końcu drewnianej kładki, z której podziwiać można panoramę kompleksu wodno-torfowiskowego. Jest to najbardziej malowniczy i przyrodniczo najcenniejszy fragment torfowiska, które zajmuje dwa głębokie obniżenia. Część centralną większego z nich wypełniają wody Jeziora Leniwego. Na obszarze tego torfowiska, o powierzchni ok. 10 ha, wyróżnić można zbiorowiska roślinne takie, jak w torfowisku, które oglądaliśmy przy pierwszym przystanku, czyli: bór bagienny, brzezina bagienna, kompleks przestrzenny bezleśnej roślinności wysoko- i przejściowotorfowiskowej. To ostatnie zbiorowisko jest najbardziej wartościowe i krajobrazowo najpiękniejsze, ponieważ ma postać rozległych unoszących się na wodzie mszarnych dywanów, w wielu miejscach porozrywanych, z licznymi oczkami wodnymi i pływającymi wyspami. Te pływające wyspy często ponownie kotwiczą się u krawędzi pła i ponownie zrastają się z nimi. Ta część torfowiska nieustannie się zmienia. Jezioro Leniwe jest stosunkowo niewielkie (2 ha), ale za to głębokie (12 m). Jego woda ma kolor jasnobrązowy (widoczność 2,5 m), jest kwaśna (pH 4,1 przy powierzchni, 4,5 przy dnie), miękka oraz zawiera niewiele azotu i fosforu. Przy południowo-zachodnim brzegu jeziora występuje niewielkie skupisko grążela drobnego - rośliny chronionej i niezmiernie rzadko w Polsce spotykanej. Torfowisko to nie tylko niezwykle rośliny, ale też liczne zwierzęta. W podtopionym okrajkach występują żaby jeziorkowe, po torfowcach zwinnie biegają jaszczurki żyworódki, na podsuszonych kępach w słoneczne dni wygrzewają się żmije zygzakowate. Najbardziej okazałymi zwierzętami, które można tu zobaczyć są żurawie.

Jezioro lobeliowe Rekówek

(Na niektórych mapach jezioro Rekówek zaznaczone jest jako Rekowskie). Przystanek znajduje się przy północnym krańcu jeziora. Widać stąd w całej okazałości ten śródleśny, niewielki zbiornik (6,6 ha), którego maksymalna głębokość wynosi 11 m. Woda w jeziorze jest przezroczysta (widoczność - 5,2 m), kwaśna (pH 5,7) i miękka, tzn. zawiera niewiele rozpuszczonych soli mineralnych, a także związków azotu i fosforu. Jest ona jałowa, a samo jezioro - oligotroficzne. Jezioro jest stanowiskiem charakterystycznych gatunków roślin, takich jak: lobelia jeziorna (w Polsce zagrożona wyginięciem i całkowicie chroniona) i brzeżyca jednokwiatowa (w Polsce zagrożona wyginięciem). Rośliny towarzyszące to: rdest ziemnowodny, turzyca dzióbkowata, ponikło błotne, mech wodny. Aby podnieść walory przyrodnicze jeziora, naukowcy z Uniwersytetu Gdańskiego przeprowadzili eksperymentalne prace podwodne mające na celu namnażanie populacji lobelii jeziornej.

{label8}